

BÖLÜM BİR

UNO STOVORSKY

“Herkes ayağa kalksın!” Mahkeme salonundaki kambur iki kişi dışında herkes bu kasvetli talimata uydu.

Olivia Muzbeke, korkudan ve yorgunluktan tizleşmiş sesiyle, “Bu adil değil!” diye bağırdı. Kocasını rahatlatmak için eliyle ona dokunmaya çalıştı; ama bilekleri, önünde duran metal bir demire kelepçelenmişti. Bir gardiyan, onları kollarından tutarak ayağa kaldırdı.

Ciddi suratlı hâkim, sandalyesinde kaykıldı. “Bu, tüm kötü vatandaşlar için olması gerektiği kadar adil,” diye mırıldandı.

Neil Muzbeke, mahkeme salonunun ortasına, adalet sisteminin içinde yer aldığı günlerde oturduğu yere baktı. İçeride, kendisini o oturaklar kadar boş hissetti. Eskiden olsa bağırırdı. Her şeyini vermişti. Protesto etmişti, dava için duruşmalara çıkmıştı ve şimdi hâkimin vereceği karara göre kaderine terk edilmişti. Oğlunu bir daha hiç göremeyebileceği ihtimali, diğer bütün düşüncelerini karartmıştı.

Hâkim, “Yetkililerden kaçan şu tehlikeli, suçlu Jimmy Coates’u biliyordun,” diye vurguladı. “Fakat onu korudun ve sonra Başbakan Ares Hollingdale’in hayatımı riske atarak, kaçmasına yardım ettin. Yalnızca bu da değil ama,

kendi oğlun...” İsmi bulmak için notlarını karıştırdı, “... Felix Muzbeke, on bir yaşında olmasına rağmen İngiltere’nin yeni-demokratik hükümetine düşmanlığını gösterdi.”

Hâkim, hırıldayarak nefes aldı ve gözlüğünü düzeltilti. Sonra, herhangi bir kitaba bakmadan hüküm verdi:

“Hapis, İçişleri Bakanlığının kararıyla.” Ve kararının sonlandığını gösterir şekilde çekicini vurdu. Bu ses, Neil Muzbeke’nin, ülkesinin hukuk sistemine uzun süredir duyduğu güveni öldürdü.

Bu kadar berbat bir yargılama usulü için fazlasıyla çekici görünen bir kadın, mahkeme salonunun arkalarında ayakta duruyordu. Mahkemenin hızından ve sonucundan son derece memnundu.

Kadın, yarattığı otoritesinin içinde titreyen siyah takım elbiseli genç bir adama “Haberini duyur,” diye fısıldadı. “Haberin Fransa’ya ulaştığından emin ol.”

“Emredersiniz Bayan Bennett.”

Jimmy helikopterin yere indiğini neredeyse fark etmemişti. EC 975’in hidrolik fren amortisörü, inişlerin en yumuşak şekilde yapılabilmesi için tasarlanmıştı. Jimmy’yi uykusundan uyandıran, tekerleklerin çıkardığı sesteki değişiklikti. Londra’yı terk ettiklerinden beri etraflarını saran şu sabit vızıltı artık yok oluyordu.

Jimmy kâbusundan kurtulmuştu. Her zamanki gibi, nefesinin kesilmesi ve kalbinin hızlı hızlı çarpması dışında, rüyasında ne gördüğüyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu:

yaşadıklarının sarsıntısı... Battaniyesine sıkıca sarıldı. Korkmak zorunda olduğu şey neydi? İki hafta önce, duvarlara çarpmıştı, su altında nefessiz durmuştu ve elinden kurşunlanmıştı. Hatta bileğinden aldığı bıçak darbesi bile ona bir zarar vermemişti. Kansız yarıklar, hızla iyileşiyordu. Bandaja (annesi çok sıkı sarmıştı) gerek yoktu, ama şimdilik onu rahatlatıyordu. Bununla beraber, dışarıda onu neyin bekleyebileceğiyle ilgili kaygıları vardı.

İngiltere'nin en gizli servisi NJ-7 her yerde olabilirdi. Serviste çalışan bilim adamları, Jimmy'yi on sekiz yaşına geldiğinde bir suikastçıya dönüştürülecek şekilde tasarlamışlar ve hedeflerini bir an önce öldürmek üzere onu göndermeyi planlamışlardı. Jimmy, bu emre uymayınca, fizyolojik kaderine karşı mücadele ederek bir düşmana dönüştü. NJ-7 de, hiç istenmeyecek türden bir düşmandı.

Belki bununda ötesinde, Jimmy içinde olan şeyden korkuyordu. İnsan olduğunu hissediyor, ama bir yanının da öldürmek için yaratılmış acımasız bir güçten oluştuğunu biliyordu.

Kabindeki herkes uyukluyordu. Christopher Viggo pilot koltuğundan kalktı ve gerindi. Kıvrak bedeni, tişörtünün çizgilerinden belli oluyordu. Jimmy ile göz göze gelmek için döndü, yorgun bir şekilde başıyla selam verip sessizce hareket etti. Bu, NJ-7'nin ortadan kaldırması için Jimmy'yi görevlendirdiği adamdı.

Viggo, İngiltere'yi yeniden demokratik yapmak için mücadeleye ediyordu. Kendini bir Türk restoranının sahibiymiş

gibi göstererek, bir gün hükümete isyan bayrağı açabilecek bir örgütü yapılandırıyordu. Bu ilk görevini geri çevirmesi ve Viggo'nun davasına katılması, Jimmy'nin tüm zihinsel gücünü dağıtmıştı.

Helikopter iniş yapmıştı, diğerleri de hızlı bir şekilde uyandılar. Helikopterden çıkmaya çalışırken, rüzgâr onları kırbaçlıyordu. Jimmy, kaçtıkları şehirden oldukça farklı olan kır havasının kokusunu alabiliyordu. Bir tarlanın ortasındaydılar ve ufuk çizgisiyle aralarındaki tek yapı, üst kat çıkıntısının alt katı gölgelediği, yarı ahşap, eski bir çiftlik eviydi.

Jimmy, *demek Fransa böyle bir yer*, diye düşündü. Daha önce İngiltere'nin dışına hiç çıkmamıştı. Hatta başka yerlerin nasıl olduğunu merak bile etmemişti. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu şimdi fark ediyordu. Belki de, daha öncesinde her yerin kendi ülkesi gibi olduğunu zannediyordu. Her neyse... Jimmy çok yorgundu ve nihayetinde yurt dışına çıktığı için heyecanlanmaktan korkuyordu. Ayrıca, tatile çıkmamıştı. O bir kaçaktı.

Viggo'nun Londra'daki restoranında bir aşçı olan Yannick Ertegun yol gösterdi. Jimmy, Viggo'nun imajında önemli rolü olan esmer güzeli kız arkadaşı Saffron Walden'i takip eden annesi Helen'le birlikte yürüdü. Ablası Georgie ile arkadaşı Eva ve Jimmy'nin en yakın arkadaşı Felix Muzbeke onları takip etti.

Viggo grubun gerisinde kaldı. Çiftlik evinin arkasındaki meyve bahçesinde yere eğilmiş dallara uzanmak için durdu.

Jimmy'nin kendi iiyle olan savaşı tekrar başlamıştı: içindeki ajan, helikopteri gizlemek için Viggo'ya yardım etmesi gerektiğini fark etti, ama yemek ve sıcak bir barınak bulmanın cazibesi de eve doğru giden diğerlerini takip etmeye devam etmesine neden oluyordu. Önündekileri dikkatlice takip etti. Kontrol, her şey demekti.

Çiftlik evinin kapısında, Jimmy'nin hayatında gördüğü en yaşlı insanmış gibi duran küçücük bir kadın vardı. Yannick, kadını yanaklarından öpmek için eğildi, kadın da Yannick'in ensesine sıkıca sarıldı.

Aşçı, "Millet, bu benim annem," diye sırttı.

Herkes ağır ağır evin içine girerken Jimmy kaşlarını çatan kadına temkinli bir şekilde gülümsedi. Kadının misafir beklemediği çok açıktı. Geniş olmasına rağmen, çiftlik evinin içi loş ve sadeydi. Tavan, sanki odayı etkisi altına almış ateşe doğru gidiyormuş gibi tabana doğru alışılmamış bir açıyla alçalıyordu. Jimmy titreyerek, *ateş, odayı ısıtmaya pek yaramıyor gibi*, diye düşündü.

Merdivenler, köşeden yukarıya doğru yalpalayarak çıkıyordu ve her odanın sonunda bir kapı vardı. Yannick'in annesi, ağır adımlarla yürüyerek, bu kapıların birinden geniş ve eski tip bir mutfağa girdi. Yannick de patavatsızlık etmeden, elinden geldiğince kendisini savunarak ve açıklama yaparak annesini takip etti.

Çok kısa bir süre sonra, hepsi ateşin çevresinde, ellerinde kocaman sıcak çikolata kupalarıyla oturuyorlardı.

Felix, Jimmy'nin kulağına, "Annemleri aramaya ne zaman başlayacağız?" diye fısıldadı. Jimmy, kasıtlı bir şekilde yer taşlarına baktı ve omuzlarını silketti. Neil ve Olivia Muzbeke'nin, NJ-7'den kaçmasına yardımcı oldukları için tutuklandıklarını neredeyse unutmuştu. Tamamen kendi düşüncelerinin içine gömülmüştü. Bu kadar çok kendisiyle kafayı bozmuş olmasından ötürü, sessiz bir şekilde kendini azarladı. O anda bile, içinde sürekli büyüyen güçlerinin varlığını; kalbiyle içgüdüleri, zihniyle vücudu arasında derinleşen çatlağı hissedebiliyordu. Güçlerini o an için kontrol edebiliyordu; ama bunu, sadece onlara yenilmeyerek yapabiliyordu. İnsanlıktan çıkabileceğini düşünmek onu, daha önce hiç olmadığı kadar korkutuyordu.

Jimmy, ne zaman bunları düşünse, sadece babasını en son gördüğü anı anımsıyordu. İngiltere Hükümetinden kaçmayı reddettiğinde babasının yüzündeki dehşet dolu her ayrıntıyı gözünde canlandırabiliyordu. Jimmy'nin içindeki çatlak, şimdi de onu ailesinden ayırmaya zorluyordu.

Felix başka bir şeyler söylemeye başladı, ama Jimmy onu susturdu ve ayağa kalktı. Midesinde bir sızı hissetti. Yeniden bir suikastçının içgüdüleri... Dışarıdan gelen bir ses duydu.

Yannick'e sessizce, "Burada yaşayan başka birileri var mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece annem."

Georgie sakın bir şekilde, "Paranoyaklaşıyorsun," dedi. Jimmy bunun gerçek olmasını isterdi, ama onun katil

içgüdüleri şu ana kadar hiç şaşmamıştı. Sonra, Helen de ayağa kalktı.

“Ben de bir şeyler duydum,” dedi.

Saffron, “Chris içeri giriyor olmalı,” dedi.

Jimmy kafasını salladı. Şimdi içine bir sıkıntı girmişti. “Odanın ortasına gidin.”

Eva dışında herkes, onun dediğini yaptı. Eva, “Bu çok saçma,” diye kıkırdadı. “Her yere en az bir milyon kilometre uzaklıktaki bir Fransız köyünün ortasındayız. Bizi nasıl bulabilirler ki...”

GÜÜMM!

Kapı çarpılarak açıldı. Siyahların içinde maskeli biri, kapıyı gürültüyle kırmıştı. Başka bir maskeli adam, diğerinin arkasından fırtına gibi içeri daldı ve dizlerinin üstüne çöktü. Adamın elinde, eldivenlerinin ve üstündeki giysisinin kollarının siyahlığıyla neredeyse birbirine karışmış bir Beretta 99G silahı vardı. Ardından bir düzine birbirine benzer görümlü adam içeri daldı.

Bir yerlerden “Haut les mains!”* diyen bir bağırış geldi. Sonra, kaba bir Fransız aksanıyla, İngilizce “Eller yukarı!” diye tekrar etti.

Jimmy, tüm vücudunda dolaşan öldürme içgüdüünün karşı konulamaz gücünü hissedebiliyordu. Fakat beyni sakindi. Arkadaşları kadar sakin durdu ve ellerini havaya kaldırdı. Kafasındaki tek düşünce, baştan aşağı netti: Bu NJ-7 değil. *Eğer NJ-7 olmuş olsaydı*, şimdiye çoktan ölmüş olurdu. Ayrıca NJ-7, talimatları Fransızca vermezdi.

* Fransızcada *elles yukarı* anlamına gelir. [E. N.]

Gruptakiler sırtlarını birbirlerine döndüler. Yüzlerindeki şok ifadesi çok çabuk bir şekilde şaşkınlığa dönüşmüştü. Soluk alıp verişleri Yannick'in annesinin itiraz eden sesinin içinde boğulup gitti. Jimmy yoğunlaşmaya çalışırken; kaddın, kaba Fransızcasıyla çıldırmuşçasına çığlıklar atıyordu.

Jimmy, "Ferme-la!"* diye bağırdı ve hızlı bir şekilde eliyle ağzını kapattı. *Aman Tanrım. Fransızca konuşuyorum*, diye düşündü.

Ön kapı aralık duruyordu ve orada uzun adımlarla yürüyen üç adam daha vardı. İki tanesi, tıpkı diğerleri gibi siyah dövüş elbisesi giymişti ama ellerinde FAMAT F9 tüfeği vardı. Jimmy Fransızca'yı bildiğinden ne kadar eminse, bundan da o kadar emindi. Bu, tamamen onun koşullandırılmış oluşuyla ilgiliydi; kafasının içine işlenmiş olanlar, yüzeye öldürücü parçalar ile birlikte çıkıyordu.

İki askerin arasında, zalim ifadeli, kısa boylu bir adam duruyordu. Adamın saçları seyrek, omuzları kulaklarına doğru kalkıktı. Ten rengi, üstündeki köy yeri için tamamen uygunsuz olan gri paltonun rengiyle karışmış gibi görünüyordu.

Adam, mükemmel bir İngilizce ile "Fransız ordusunun yetkisiyle, hepiniz casusluk yaptığımız şüphesiyle tutuklusunuz," diye bildirdi. "Ellerinizi başımızın üstüne kaldırın ve..."

"Bir hata yapıyorsunuz." Bunu söyleyen Viggo idi. Fransızın kafasına silahını dayamıştı. "Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı.

* Fransızcada *sus artık* anlamına gelir. [E. N.]